

Notes sobre la propagació de l'existència de vampirs al País Valencià en 1985

La propagació de comentaris sobre portents i éssers; i, successos estranys no és un fenomen nou sinó que simplement s'adapta tant en contingut com en forma al moment i marc geogràfic (Brunvand 2003: 1-18; Pujol 1986).

Un cas d'este tipus és el que va succeir al País Valencià en la dècada dels vuitanta del segle passat i que extraiem d'un article sobre vampirs firmat pel periodista i escriptor Manuel Carballal (2002) . Segons escriu este autor, els primers successos van ocórrer en el mes de gener de 1985 en la població de Vilamarxant, en el Camp de Túria, “quan diversos xiquets que eixien de catequesi van arribar a les seues cases molt espantats, dient que havien vist a ‘Dràcula’”. L'assumpte va ser tractat com una criaturada, però, l'endemà, diverses dones van comentar en els comerços del poble haver vist també a “Dràcula”. A partir d'eixe moment les especulacions i rumors es van disparar i la figura del vampir va tenir el seu moment de popularitat en tota la comarca. L'alcalde de Vilamarxant de l'època (1979-1987), Eusebio Pinso Martínez, afirmaria llavors que “tot ha de ser obra d'algun graciós amb ganes de fer-se famós en el poble”. Carballal afegeix que tant la Guàrdia Civil com la Policia Municipal haurien realitzat algunes perquisicions per aclarir el fets per l'alarma creada.

Uns dies després els rumors es van traslladar a Puçol, a la comarca de l'Horta (Nort). Segons sembla, en la Comissaria de la Policia Municipal el Cap de Policia Vicente J. va redactar al febrer algunes de les actes de declaració sobre aparicions de suposats

Pàgina anterior: Recreació del cementeri de Puçol a partir d'una fotografia de la Xarxa. Autor: Josep Carmona.



Situació de Vilamarxant i de Puçol que disten uns 40 quilòmetres.

vampirs. Ocorria que nombrosos veïns afirmaven haver vist un estrany individu, de cara molt pàl·lida, alt, i vestit amb un espècie de llarga capa, rondant pel cementiri municipal. Poc després van començar a produir-se testimonis en altres localitats pròximes, per la qual cosa pocs dies després la Policia Municipal prenia declaració als joves Juan Carlos Yuste i Àngel Juste, ambdós veïns del municipi.

En la seua declaració van assenyalar: “haver vist al vampir en el cementiri de la localitat, dimecres passat 23 de gener, quan jugaven en la contornada després de les seues classes en el centre de F.P. del que són alumnes. El ser que van divisar, a uns vint metres de distància va sorgir de les portes del cementiri,

que estaven obertes, i es va acostar a ells”. Els testimonis van descriure l'individu indicant que “era molt alt, de quasi dos metres. Anava vestit de negre, amb una capa, sense barret i tenia el pèl morè amb canes”. A més asseguraven que l'individu tenia sang en la comissura dels llavis, i que els havia perseguit panteixant i caminant de manera estranya, amb les cames molt obertes, fins a les proximitats dels col·legis Jaume I i Lluís Vives. A pesar de les declaracions i pluralitat d'observacions, d'algunes vigilàncies i controls policials no va ser possible capturar tampoc este vampir, que va desaparèixer de les parleries quotidianes tan misteriosament com havia aparegut.

Ernest Aracil Balaguer

Referències

- Jan Harold Brunvand (2003). *The Vanishing Hitchhiker. American Urban Legends and Their Meanings*. New York: W. W. Norton & Company. Edició original de 1981.
- Manuel Carballal (2002). “Vampiros: adicción a la sangrey crimen”. *El Ojo Crítico*, núm. 37, p. 1-5. Disponible també a: <<http://elojocritico.info/vampiros-adiccion-a-la-sangrey-y-crimen/>>.
- Josep Maria Pujol (1986). “Històries extraordinàries, llegendes urbanes”. *Perspectiva escolar*, núm. 102 (febrer), p. 16- 20.